

havnsselskabet, men intet afgør eller foregriber med Hensyn til Retsforholdet mellem Ladningsmodtageren og Afladeren eller Skipperen. Hvilke Krav Ladningsmodtagerne maatte have mod disse paa Grund af den i Henseende til Kvantitet eller Kvalitet mangelfulde Ydelse, er en Afgørelse, der eventuelt træffes ganske uafhængig af den her omhandlede Ordning.

Man kunde tænke sig de Bestemmelser, der er Tale om, givne i alle deres Enkeltheder ved Lov. Men Udvalget anser det med Regeringen for hensigtsmæssigere, at Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til at udfærdige Bestemmelserne, saaledes som Lovforslaget bestemmer. Man bliver derved i det ved Frihavnsloven af 31. Marts 1891 § 11 anviste Spor, og det

bliver lettere gørligt at faa Bestemmelserne ændrede, naar Forholdenes Udvikling og indvundne Erfaringer maatte kræve det. Man skal i Forbindelse hermed bemærke, at Ministeren for offentlige Arbejder under Samraad med Udvalget har udtalt, at han forbeholdt sig at foretage nogle Ændringer i det fra Frihavnsselskabet indsendte, Udvalget meddelte, Udkast til Regler. Men da disse Ændringer tør forudsættes at lade det væsentlige ved Sagen urørt, har Udvalget ikke ment, at dette kunde være nogen Hindring for at fastholde, at ikke Loven, men Ministeren sanktionerer de ønskede Regler.

Udvalget indstiller derfor Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Goos,
Ordfører.

Gundesen.

Gustav Hansen.

Hey,
Formand.

Jensen-Stengaarden.

Juul-Rystensteen.

N. Møller.

J. Rasmussen.

Tolderlund.